

Haar laatste belofte

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart
Haar laatste fout
Zwijg als het graf
Hij ziet jou
Toen waren er vier
Jouw laatste wens
Het laatste meisje
Haar laatste belofte
Een ijzige stilte
Wat niemand weet*

Carla Kovach

HAAR LAATSTE BELOFTE

Iedereen wil haar geheim weten. Ze zouden er een moord voor doen.

Vertaald door Jonas de Vries

Eerste druk 2025
Derde druk 2026

ISBN 978-90-492-1097-7
ISBN 978-94-023-2563-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6854-7 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Deadly Promise*
Vertaling: Jonas de Vries
Omslagontwerp: © Lisa Brewster – The Brewster Project, bewerkt door DPS
Omslagbeeld: © ArcAngel
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 Carla Kovach
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Ik wil dit boek opdragen aan alle vrouwen die bijna of al helemaal
in de overgang zitten. Het is een verwarrende periode,
maar gelukkig wel eentje die steeds vaker onderwerp is van gesprek.
Moge die openheid nog lang voortduren!*

PROLOOG

Zondag 15 mei

Billie loopt langzaam heen en weer voor de paarse lessenaar terwijl ze glimlachend voorleest uit het grote, felgele verhalenboek. Ik schrik als ze hard in haar handen klapt om het geluid van de toehappende krokodil na te bootsen. Ze is een uitmuntend verhalenvertelster en de kinderen hangen aan haar lippen. Ik kan duidelijk zien dat ze haar publiek betovert. Sommige mensen beschikken nou eenmaal over zo'n talent, wat helaas niet geldt voor mij. Had ik ook maar als animatrice in een vakantiepark gewerkt of acteerlessen genomen, dan had ik nu misschien wat meer zelfvertrouwen gehad... Billie geeft bijna licht als ze een ruimte betreedt, zodat ze meteen ieders aandacht trekt. Ze vrolijkt iedereen op met haar zoetgevooisde stemmetjes. En ik zeg stemmetjes, meervoud, aangezien ze tijdens haar act kan putten uit een heel repertoire. Daarnaast is ze een vrouw met geheimen waar iedereen weet van heeft, maar waar niemand over spreekt. Want dat 'hoort' gewoon niet.

Als de climax van het verhaal – over een gemene krokodil die vriendschap sluit met een wrattenzwijn – aanstaande is, zit elk kind in de tuin ademloos te luisteren. Ze slaat het boek dicht, aangezien ze het niet langer nodig heeft voor het spetterende sluitstuk, en

kijkt ieder kind een voor een recht in de ogen aan. Ze zijn gek op haar, zoveel is duidelijk. Haar krokodillenkostuum zakt wat af als ze met haar staart zwaait en haar glittertoverstokje tevoorschijn haalt om het einde van het verhaal aan te kondigen. Ze knipoogt naar haar zoontje Kayden, die zijn moeder overduidelijk adoreert. Het is zijn verjaardag en ze heeft er een onvergetelijke dag van weten te maken.

Het gemakkelijk tevreden te stellen publiek van vijfjarigen klapt en lacht als Billie een diepe buiging maakt. De ouders, die al enige tijd aan de Pimm's zitten, joelen. De papa's kunnen hun blik niet van haar afhouden en de mama's willen niets liever dan net zo zijn als zij. Als er iemand is die alles in zich heeft, dan is het Billie wil. Gekmakend perfect, intrigerend en mooi. Alleen haar geheim verstoort dat perfecte imago ietwat, maar geheimen hebben we allemaal – ook ik.

Ik zie iemands kruin boven de schutting uitsteken, en dan een oog dat door een spleet tuurt. Mijn nekharen gaan overeind staan en ik vraag me af hoelang het duurt voordat de gluurder beseft dat hij is betrapt. Wie houdt ons in de gaten en waarom? Was het wel een man? Ik loop er snel op af, achter de trampoline en het schuurtje langs. Ik moet weten wie het is. Stel dat die persoon de kinderen stond te begluren, of een van ons? Het is een griezelige gewaarwording, weten dat er iemand toekijkt terwijl jij je vermaakt. Met welk doel? Ik stap in het bloemenperk om over de schutting te kijken en zie nog net een gedaante de hoek om schieten. De gluurder is weg en ik weet niet wat ik ervan moet denken. Het enige wat ik weet, is dat ik een raar gevoel krijg in mijn maag, en dat komt niet door de zomerse cocktails.

De zweetplekken onder mijn oksels getuigen van het feit dat het warm is, maar toch ril ik. De gluurder moet er al enige tijd hebben gestaan, om zich uit de voeten te maken toen ik dichterbij kwam.

Maar één ding weet ik zeker: als ik deze persoon nog een keer zie, zal ik hem of haar herkennen. De kat springt op de schutting en van schrik laat ik mijn glas Pimm's vallen. Het glas valt op een steen en spat uiteen. Met bonzend hart kijk ik om me heen. Mensen kijken mijn kant op en ik voel dat mijn wangen rood worden.

Een van de moeders komt op me af. 'Gaat het?'

Ik knik. 'Jawel hoor. Het is de warmte.' Ik slaak een zucht. Misschien was de gluurder gewoon een voorbijganger die nieuwsgierig werd naar Billies optreden. Niets aan de hand, dus grijns ik zo breed mogelijk en voeg me weer bij de rest van het gezelschap. Ik probeer het priemende oog uit mijn gedachten te bannen. Wie het ook was, er is nu niemand meer.

Ik kijk naar de mannen, die zich bij de barbecue hebben verzameld, en zie Ed, de man van mijn vriendin Nadia. Zijn ogen volgen Billie terwijl die terug naar binnen loopt. Hij kijkt boos, of is het jaloezie? Het is moeilijk in te schatten, vooral omdat hij snel zijn zonnebril opzet. Nu ziet ook Nadia wat haar man doet, en ze kijkt naar mij. Ik begrijp waar ze mee worstelt, maar nu is niet het moment om erover te praten. Ze zou er toch niets over kunnen zeggen, niet met zo veel andere mensen erbij. Onze andere vriendin, Meera, heeft intussen iets te diep in het glaasje gekeken. Ze giechelt als een klein meisje en vraagt voortdurend haar glas bij te schenken. Niemand die het ziet, maar ik weet dat Nadia huilt vanbinnen.

De hele situatie voelt verkeerd, alsof we acteurs zijn in een toneelspel, net als Billie toen ze haar verhaal voorlas. Personages die bezig zijn met hun gevoelens en overpeinzingen terwijl de volgende scène zich al aankondigt. Het enige wat ik niet weet, is hoe dit allemaal gaat aflopen, maar het zal niet fraai zijn. Het zal explosief worden.

Woensdag 15 juni

‘Dev, het is tijd om te gaan.’ Devs moeder Meera loopt gehaast het huis uit met een plastic bakje in haar handen.

‘Maar mama, ik wil met Kayden spelen.’

Kayden kijkt naar zijn eigen huis terwijl hij van Devs trap-
autootje klimt. Hij wil niet dat Dev naar zijn oma gaat. Ze waren
net zo lekker aan het spelen. Het donkere steegje tussen zijn huis en
dat van Dev ziet eruit als een muil die hen wil opeten. Mama ge-
bruikt het altijd om de kliko naar de straat te rollen en het is er al-
tijd vochtig. Zijn huis is grijs, met donkere plekken. Volgens mama
komt dat door een lekkende regenpijp. Het huis van Dev is licht en
zijn moeder heeft manden met bloemen opgehangen naast de deur.
Geel, paars en roze: felle kleuren, wat hij mooi vindt. Zijn voor-
hoofd glimt van het zweet en hij veegt het af met de onderkant van
zijn t-shirt. Mama houdt er niet van als hij zijn kleren vuilmaakt,
maar dit is niet zo erg, dit droogt wel weer op.

‘Je kunt morgen weer met Kayden spelen, maar nu moeten we
dit eten naar je oma brengen voordat het koud wordt, dus hup hup.
Kijk nou eens hoe je eruitziet!’ Devs moeder schudt haar hoofd en
zet het bakje op het muurtje. Ze knielt om zijn veters te strikken.

Haar lange blonde haren vallen voor haar gezicht en strijken langs zijn been, als een kriebelende spin. ‘Hoe gaat het met je moeder, Kayden? Ik heb haar al een tijdje niet gezien.’

Hij pakt zijn voetbal en haalt zijn schouders op, de lippen op elkaar geperst. Mama doet zo raar de laatste tijd. Ze stuurt hem vroeg naar bed en hij moet daar blijven totdat ze zegt dat hij weer naar beneden mag komen. En toen begon hij enge geluiden te horen. Als ze naar zijn slaapkamer komt, doet hij alsof hij slaapt, en als hij echt bang wordt, verstopt hij zich in de kledingkast. ‘Goed hoor.’ Mama zou niet willen dat hij met anderen over de geluiden praat.

‘Fijn om te horen.’ Een laatste ruk en Devs veters zijn weer gestrikt, waarop zijn moeder haar hand uitsteekt om hem naar de auto te brengen. ‘Ik zal even wachten totdat je binnen bent. Zeg maar tegen je moeder dat ik haar wel bij Nadia zie, mocht ze zich beter voelen.’

‘Oké.’ Hij wou dat ze Dev in de auto zou zetten en weg zou gaan. Nu moet hij het donkere steegje in dat naar afvaallemmer ruikt. Mama zei dat hij niet terug mocht komen totdat ze hem zou roepen, en al sinds hij met Dev speelde, is ze binnengebleven. De gordijnen zijn nog dicht en hij weet dat hij niet mag aankloppen. Hij staart naar de doffe rode voordeur. Moet hij misschien door de brievenbus gluren?

‘Tot later,’ roept Dev. Kayden bijt op zijn onderlip en zwaait.

‘Nou, hup dan.’ Devs moeder gespt hem vast en gooit het portier dicht. ‘Ik ga niet weg voordat ik je naar binnen zie gaan.’ De wenkbrauwen van Devs moeder zijn zwart en dik, alsof ze erop geschilderd zijn, en terwijl ze staat te wachten bewegen ze geen moment.

Eigenlijk wil hij niet dat ze gaat, maar hij wil ook niet dat mama boos wordt, dus zet hij een stap richting het steegje, en nog een. Hoe verder hij het griezelige straatje in loopt, hoe koeler het wordt. De stank van afval maakt hem misselijk. Hij vindt de koelte wel prettig, maar niet de schaduwen. Als hij langs de enge kist is die

volgens mama gebruikt werd om kolen in te bewaren, leunt hij tegen de muur om een paar keer diep in en uit te ademen. Er is niks om bang voor te zijn. Hij ziet de schuur in de achtertuin, en de voortuin. De zon schijnt en volgens mama bestaan monsters niet, maar dat voorkomt niet dat zijn mond droog wordt. Hij drukt zijn bal tegen zijn borst en leunt tegen de vochtige muur.

De auto begint te ronken. Zodra het geluid is weggestorven, rent hij weg van het steegmonster. Hij is alleen. Het is stil op straat, omdat de meeste mensen nog aan het werk zijn. Hij zit op de stoep-rand, voetbal tussen de benen, en speelt met een los draadje van zijn shirt. Hij draait en trekt eraan, zodat het steeds langer wordt. Het was leuk op school. Hij heeft een tekening gemaakt die mama op de deur van de koelkast heeft geplakt. Ze zei nog hoe mooi ze die vond. Het was een tekening van hun huis, maar hij had bloemen bij de deur getekend en geen grijs gebruikt. Het was hun huis, maar dan leuk, zoals dat van Dev.

Minuten verstrijken en hij krijgt het steeds warmer. Hij kijkt naar zijn doorgaans bleke armen, die nu rood zijn. Zijn billen op de stoep voelen alsof ze in brand staan. Als hij naar de straat kijkt, achter de geparkeerde auto's, lijkt het alsof de lucht trilt.

‘Kayden, wat doe je hier in je eentje? Het is gevaarlijk om zo op straat te zitten.’

Het is de oude vrouw met de strohoed, hun buurvrouw. Joanna trekt aan de riem van haar hondje, dat hijgend en met de tong uit de bek naast haar voeten is gaan zitten in de schaduw van het steegje. Kayden steekt zijn hand uit om de krullende witte vacht van de hond te aaien, zoals hij al zo vaak heeft gedaan. Mama heeft gezegd dat dat mocht omdat Digger een braaf hondje is. ‘Van mama mocht het. Ik ben aan het spelen.’ Zijn stem klinkt schor en hij zou dolgraag wat sap of een ijslolly willen.

‘Het ziet er anders niet naar uit dat je aan het spelen bent. Vol-

gens mij zit je te verbranden. Je moet zonnebrandcrème hebben, en vocht.’ Hij laat de bal los, die vervolgens de straat op rolt. Er komt een auto aangesneld die eroverheen rijdt. Mama heeft er een hekel aan als ze te hard rijden en nu is zijn favoriete bal stuk. ‘Ik zal je naar binnen brengen. Ik zou het mezelf niet kunnen vergeven als je wordt aangereden. Ze zouden dat soort bestuurders moeten opsluiten.’ Joanna raapt de lekke bal op.

Ze mag niet op de voordeur kloppen. Mama had gezegd dat hij niet naar binnen mocht, wat er ook gebeurt, en dat zij hem zou roepen, en hij had beloofd te luisteren. En ze had nog niet geroepen. ‘Ik mag niet naar binnen. Mama zei dat ze me zou roepen.’

Joanna fronst en kijkt hem vreemd aan. ‘Is dat zo? Nou, dat zullen we nog weleens zien.’ Ze gooit de lekke bal in de tuin en steekt haar hand uit, die hij aanneemt. Ze is een volwassene en hij weet dat hij moet luisteren als volwassenen hem iets opdragen. Hij heeft het warm en Joanna is geen vreemde. Mama zal het wel begrijpen dat hij naar binnen wil. Joanna neemt hem mee naar de voordeur en bonst zo hard dat hij terugdeinst. Er wordt niet opengedaan, dus bonst ze opnieuw. Nadat ze het nog één keer heeft geprobeerd, stapt ze van het tuinpad om door het raam te kunnen kijken. ‘De gordijnen zijn dicht. Is je moeder soms ziek?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Niet toen ze me ophaalde van school, maar soms heeft ze hoofdpijn.’

Ze leidt hem het donkere steegje in. Het is niet zo eng nu met Joanna en Digger. De oude vrouw klopt op de achterdeur. ‘Billie?’ Ze klopt opnieuw.

Kayden wurmt zich langs haar heen om de achterdeur open te doen, maar hij wordt hard teruggetrokken door Joanna en verliest bijna zijn evenwicht. Met betraande ogen sleept ze hem en het keffende hondje terug door het steegje naar de straat. ‘Is mama thuis? Ik heb haar niet zien weggaan.’

Joanna snakt naar adem en zoekt steun bij het muurtje. Ze graait in haar tasje om haar telefoon te pakken. ‘Wees even een brave jongen en hou Digger in de gaten.’

Hij knikt, neemt de hondenriem van haar over en gaat op het trapje bij de deur zitten.

Joanna loopt weg en begint met iemand te praten. Hij kan amper horen wat ze zegt, maar ziet wel dat ze onophoudelijk huilt. Wat ze vervolgens zegt, maakt hem bang, zodat ook hij gaat huilen.

‘Er zit overal bloed. Jullie moeten snel komen.’

Inspecteur Gina Harte zette het raam van haar kantoortje zo wijd mogelijk open en richtte de tafelventilator recht op haar gezicht. Haar hoofd gloeide, het was klam onder haar borsten en ze keek ernaar uit om snel naar huis te gaan en een koude douche te nemen. Ze staaarde naar de parkeerplaats en zag Briggs naar het hek lopen. Hij stapte opzij toen er een politieauto aan kwam rijden. Ze had hem eerder nog horen zeggen dat zijn auto in de garage stond, dus wist ze dat zijn nieuwe vriendin hem zou oppikken. Toen hij over zijn schouder keek, dook ze weg. Hij mocht haar niet zien kijken, want anders zou hij weten hoe moeilijk ze het had.

Ze dacht aan nog niet zo lang geleden, toen ze nog gelukkig en wel in hun stiekeme relatie zaten, totdat hij haar vertelde dat hij een ander had. Niet alleen sprak hij af met iemand die hij kende van vroeger, maar het was nog serieus ook. Ze verkeerde in de veronderstelling dat het serieus tussen hén was. En dat was ook zo. Maar ze kon hem geen kinderen schenken, of zelfs maar een gewone relatie.

Rosemary heette ze, de vrouw die hoofdinspecteur Briggs zo gelukkig maakt, en wat het hele team – met uitzondering van Gina – fijn voor hem vindt. Wisten zij veel dat zijn geluk haar grote ver-

driet was. Hij mocht dan wel gelukkig zijn in zijn nieuwe wereldje, waarin hij vader en de toegewijde echtgenoot mocht spelen, maar als Gina vroeg of hij echt van Rosemary hield, gaf hij geen antwoord. Hij hield van het idee van een normaal gezinsleven. Ze balde haar vuisten en smeedde de ventilator tegen de muur, waardoor de bladen afbraken. Fantastisch. Nou moest ze gaar sudderen in haar kantoortje of naar het magazijn lopen om te kijken of er misschien nog een ventilator over was. Ze had last van opvliegers, herinneringen aan het feit dat ze Briggs nooit zou kunnen geven wat hij wilde. Ze had haar dochter jaren geleden al ter wereld gebracht. Hannah was inmiddels in de twintig en Gina al oma, van de kleine Gracie. Had ze Briggs al die jaren geleden maar ontmoet, zodat ze met hem een gezin had kunnen stichten. Haar leven zou er dan heel anders hebben uitgezien.

Zou ze blij voor hem moeten zijn, voor zijn kans op een normaal leven? Misschien, maar dat was ze niet. Ze wilde terug naar hoe het was: een geheime relatie, aangezien geen van beiden bereid was te vertrekken bij de politie van Cleavesford, wat zou moeten als de relatie aan het licht zou komen.

Langzaam gluurde ze over de vensterbank. Hij stond op de stoep te wachten en scrollde op zijn telefoon. Tien weken geleden nog had Gina het bed met hem gedeeld en toen had hij haar zomaar gedumpt. Daarna ging ze weer in haar eentje naar haar eigen huis en kon ze hem niet bellen, en kwam hij niet meer langs om samen een afhaalmaaltijd te nuttigen of samen met haar te douchen.

Naast hem kwam een rode cabrio tot stilstand. De elegante Rosemary glimlachte terwijl hij instapte. Door haar zonnebril en hoofddoek zag ze er tijdloos klassiek uit, een beetje als Audrey Hepburn. Wie zou er niet betoverd worden door de schoonheid van deze kapster? Ze zag haar weggrijden met de man van haar dromen en voelde de druk op haar borst toenemen. Een goede

huilbui was de enige manier om die spanning kwijt te raken.

Er werd geklopt. Ze raapte snel de losse onderdelen van de ventilator op en ging zitten. ‘Binnen.’

Rechercheur Paula Wyre duwde de deur open. Haar zwarte haar zat netjes in een vlecht, haar pony strak als altijd.

‘Kun je hem open laten staan? Het is bloedheet hier.’

Wyre knikte. ‘Nogal, ja. Het voelt alsof ik in een bad met lava ben gesprongen.’ Terwijl haar collega met de deurwig stoeide, pakte Gina een dossiermap om zichzelf koelte toe te wapperen. Ze had de deur alleen dichtgedaan zodat niemand kon zien dat ze naar Briggs stond te loeren. ‘Het is nog steeds heet, maar nu hebben we in elk geval een briesje.’

Gina dwong zichzelf te glimlachen. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik wilde alleen even vragen hoe het met u ging.’

‘Oké.’

‘Ik dacht, misschien wilt u eens een drankje doen, of samen lunchen.’

‘Ik... Ik heb het nogal druk op het moment.’

Wyre haalde haar schouders op. ‘Wat leuk, waarmee dan precies?’

‘Je weet wel. Ditjes en datjes.’

Wyre fronste.

‘Tv-kijken, in de tuin zitten, met het konijn spelen.’ Nu de vorige eigenaar van Stampertje achter slot en grendel zat, had ze thuis een konijn te logeren totdat ze een nieuw baasje voor hem had gevonden. ‘Wil jij soms een konijn?’

Wyre lachte. ‘Beter van niet. Ik heb geen tuin en ben altijd aan het werk.’ Ze was tegenover Gina gaan zitten en leunde naar haar toe. ‘Hoe is het met uw kleindochter?’

‘Gracie doet het prima, zoals altijd. Ik moet snel weer eens op bezoek, maar Hannah heeft het altijd zo druk.’ Gina fronste op-

nieuw. Hun relatie was niet altijd vlekkeloos verlopen, maar was nu goed.

‘Ik maak me een beetje zorgen om u, chef.’

Gina trok haar wenkbrauwen op. ‘Waarom zou je?’

‘Mag ik eerlijk zijn?’

‘Alsjeblieft.’ Gina zou niets anders van haar collega hebben verwacht. Had het team gemerkt dat ze Briggs in de gaten hield? Konde ze zien dat ze naar hem smachtte? Ze hoopte van niet. Hun relatie was altijd een goed bewaard geheim geweest en dat moest zo blijven.

Wyre slikte en begon met haar vingers te friemelen. ‘U blijft maar op uw nagels bijten. U hebt donkere kringen onder uw ogen en...’

‘En wat?’ Gina haalde diep adem.

‘U ziet er verdrietig uit. Ik wilde u alleen laten weten dat als er iets mis is, u met me kunt praten. U hebt altijd klaargestaan voor mij en voor het team, dus wij zijn er ook voor u.’

‘Ah. Dus jullie denken dat ik op het punt sta een zenuwinzinking te krijgen.’ Ze wierp de dossiermap op het bureau en legde een hand op haar vuurrode wang. Haar hart begon sneller te kloppen.

‘Niemand die dat denkt.’

Gina kwam overeind. ‘Zeg maar dat er niets aan de hand is. Het gaat goed, ik ben gezond en ik ben gelukkig. Wat wil een mens nog meer? Was dat alles?’

‘Het spijt me, chef. Ik wilde u niet van uw stuk brengen.’

Gina schudde haar hoofd en stak haar hand omhoog. Ze wilde geen woord meer horen. ‘Luister, het gaat prima. Ik had niet zo moeten uitvallen, maar echt, het gaat goed met me. Het is alleen warm, en ik heb opvliegers. En ik word elke nacht badend van het zweet wakker, vandaar die donkere kringen. Dat is alles.’

‘Bent u al naar de huisarts geweest?’

‘Waarom zou ik?’

‘Voor die opvliegers.’

‘Het gaat wel, echt. Maar ik heb nog een hoop werk te doen. Had je nog iets anders?’

‘Nee, chef. Maar als u van gedachten verandert over dat drankje, laat het me dan weten.’ Juist toen Wyre opstond om te vertrekken, stormde O’Connor naar binnen. Hij veegde zijn bezwete schedel af met een zakdoek. ‘Er is een melding binnengekomen.’

Gina was blij met de afleiding en wenkte hem om verder te komen. ‘Waarover?’

Wyre leunde tegen de muur.

‘Een achtentwintigjarige vrouw genaamd Billie Reeves, woonachtig in Church Road, werd gevonden door een buurvrouw. Toen agenten Smith en Kapoor ter plaatse kwamen, samen met de ambulance, werd ze dood verklaard. Ze had een steekwond in haar borst.’

Wyre begon weer te frunniken. ‘Voorlopig dus even geen drankje.’

‘Is Jacob er nog?’ Brigadier Jacob Driscoll vergezelde Gina doorgaans op plaatsen delict.

‘Nee.’ O’Connor leunde tegen de deurpost. ‘Hij moest weg om Jennifer op te halen bij de fysiotherapeut. Volgens mij is ze klaar met het traject.’ Jacobs vriendin was tijdens een van hun laatste grote zaken moedwillig aangereden. Sinds ze van de beademing af was, was ze stapje voor stapje vooruitgegaan en inmiddels stond ze te popelen om haar werk bij de forensische dienst weer op te pakken.

‘Hoe heet die buurvrouw?’

‘Joanna Pearlman. Ze past nu op het zoontje van het slachtoffer totdat we de familie hebben kunnen traceren.’

‘Waar was het zoontje toen ze gevonden werd?’

‘Blijkbaar zat hij op de stoep voor het huis, waarop de buurvrouw zich zorgen begon te maken. Ze zei dat het jochie maar bleef zeggen dat hij buiten moest wachten totdat zijn moeder hem naar binnen zou roepen.’

‘Arm kind. Hoe oud is hij?’

‘Een jaar of vijf, volgens de buurvrouw.’

‘Paula, pak je jas. Harry, jij volgt. Is forensisch al opgeroepen?’

O’Connor knikte. ‘Die zijn al onderweg. Ik zie jullie daar.’

Gina knikte. ‘Tot straks.’

Wyre stond al in de deuropening te wachten, klaar voor vertrek. ‘We moeten gaan.’

‘Ik zie je bij de auto. Ik heb even een momentje nodig.’

Wyre knikte en liep weg. Gina luisterde naar het geluid van de wegstervende voetstappen. Ze trok het raam dicht en stelde zich voor hoe het jongetje buiten zat te wachten, terwijl zijn moeder binnen beestachtig om het leven werd gebracht. Ze slikte de brok in haar keel weg en liep haar kantoor uit. Wie kon er nou zo’n jonge moeder vermoorden, met haar kind zo dichtbij? Haar hart sloeg over toen ze dacht aan hoe de plaats delict eruit zou kunnen zien en ze kon enkel nog maar aan dat jongetje denken. Ze moest de dader te pakken zien te krijgen en voor het gerecht slepen.

Het was stil in de auto toen ze Church Road in draaiden en langs de rijtjeshuizen reden. Gina parkeerde haar auto achter die van O'Connor, net op tijd om de drukte van het woon-werkverkeer te vermijden. Ze zag het busje van de forensische dienst al staan, met de achterdeuren wijd open. Bernard Small, de lange teamleider, beende juist naar het huis, koffer in de hand en met zijn lange, grijze baard weggestopt in een baardkap. Agent Jhanvi Kapoor stond bij het geopende tuinhek en noteerde de namen van iedereen die naar binnen ging. Agent Smith stond voor een huis iets verderop.

Gina haalde diep adem en besepte dat ze het slachtoffer het best kon helpen door de dader zo snel mogelijk te pakken te krijgen. Haar hart huilde om het kleine jongetje dat was achtergebleven. Ze stapte uit de auto en werd meteen overvallen door de hitte en uitlaatgassen. Auto's met nieuwsgierige inzittenden reden stapvoets voorbij, zodat er inmiddels een file was ontstaan. Er werd getoeterd. Wyre schoot onder het afzetlint door dat aan de lantaarnpalen was vastgebonden en voegde zich bij Gina.

'Goedemorgen, chef, ik zal uw namen even noteren.' Kapoor schreef hun gegevens op het formulier en overhandigde hun een overall, haarnetje, handschoenen, mondmasker en schoenhoesjes.

Gina wenkte en agent Smith kwam op ze af gesneld. ‘Is dat waar mevrouw Pearlman woont?’

‘Yep. Ze is nu thuis met de jongen. Hevig geëmotioneerd. Er is nu een ambulancemedewerker bij haar, dus misschien kunt u beter een paar minuutjes wachten. Haar man heeft de jongen voor de tv gezet.’

‘Heb je haar al kunnen spreken?’

‘Nee, nog niet. Daar was ze nog niet toe in staat toen ik haar naar huis bracht. Het gebeurt niet elke dag dat je een dood iemand ziet liggen, onder het bloed.’

‘Dat soort dingen went nooit. Die arme mevrouw Pearlman. Ik zal even wachten totdat de ambulancemedewerkers klaar zijn met haar. Dat geeft me ook de kans om even met Bernard te praten. Is het mogelijk dit verkeer wat door te laten lopen?’

Hij knikte. ‘Ze gaan alleen maar langzamer rijden omdat ze nieuwsgierig zijn. Ik heb al naar twee bestuurders staan gebaren dat ze moesten doorrijden nadat ze waren gestopt om foto’s te maken. Het staat waarschijnlijk al op sociale media, terwijl we nog niet eens de naaste familie op de hoogte hebben kunnen brengen. Ik zal ervoor zorgen dat ze doorrijden.’

‘Dank je.’

Wyre tuurde het steegje in. ‘Ik vraag me af of we al achterlangs kunnen.’

Kapoor nam het woord. ‘Bernard zei dat-ie straks aan de voorzijde klaar is. Ze hebben al loopplaten neergelegd, maar er zijn nog mensen bezig om de plaats delict te filmen en fotograferen. Blijkbaar is het nogal krap daarbinnen, en een smeerbeul. Ze zijn ook bezig met het afzetten van de achtertuin en het steegje. Collega’s houden iedereen op afstand.’

Gina had een hekel aan wachten. Ze wilde weten wat Bernard wist, en het liefst zo snel mogelijk. Want dan kon ze op zoek naar de dader. ‘Weten we iets over Billie Reeves?’

‘Nee, chef. Alleen dat ze alleen woonde, samen met haar zoon-tje.’ Kapoor perste haar lippen op elkaar.

Gina keek naar het steegje toen ze het geluid van voetstappen op de loopplaten hoorde en Bernard tevoorschijn zag komen. ‘Je mag naar de achtertuin komen, maar nog niet het huis binnengaan. We hebben nog veel te doen en er is weinig ruimte.’

Wyre knikte en samen liepen ze mee met Bernard. Gina genoot van de relatieve koelte in het steegje, ook al maakte de stank haar misselijk. Toen ze bij de achtertuin kwamen, zag ze een oud, uit betonblokken opgetrokken schuurtje staan. Het kleine terras voor de keukendeur werd bijna geheel in beslag genomen door een schelpvormige zandbak. De schutting oogde krakkemikkig, alsof hij meerdere keren gerepareerd was met verschillende soorten hout. De geelbruine plukjes gras schreeuwden om water. Met name één ding viel haar op: de grond was zo stevig aangestampt dat ze voetafdrukken wel konden vergeten.

‘Daarop staan, graag.’ Bernard wees naar een grote plaat onder het raam. Wyre en Gina voegden zich bij hem.

‘Wat heb je voor ons?’

‘Het slachtoffer is een vrouw van halverwege de twintig, of iets ouder. Een enkele steekwond in de nek.’

‘Moordwapen?’

‘Niet aangetroffen. Afgaand op de bloedspatten en de hoeveelheid bloed is ze op dezelfde plek neergestoken als waar we haar hebben aangetroffen. Ze is op de vloer ineengezakt en doodgebloed. Het is krap daarbinnen en overal zit bloed, dus vandaar dat alleen mijn team toegang heeft. Maar ik zal de foto’s snel uploaden, zodat jullie daarmee alvast aan de slag kunnen. Als we klaar zijn, mogen jullie het huis doorzoeken.’

‘Dus we mogen helemaal niet naar binnen?’

‘Nog niet. Er zijn veel sporen en ik wil niet dat er ook maar iets